

SMRT LISTJA

Slavko Mihalič

In tako nekega dne
Jaz, ki sem po svoje si iskal spremembe
— Nekega dne, nameščajoč pohvale v svoje izložbe
V najmanjši ulici, seveda

Jaz brez klobuka, vsakdo pač ima svoje slepilo
Svojo malo umazanijo, ki jo največkrat sam plača
Drobno luč izdajstva v temnih neizprijenih očeh

Skoz odprto okno gledal sem drevo
Jaz, dobri stari lopov, ki še ni imel priložnosti
(Ne pričakujete, vsaj upam, da se bom povsem razgalil
Vi bi odpustili, a kaj bi ostalo zame)

Brez namena, da poplačam en sam dolg, sem gledal

Divji kostanj s prav nesramno velikimi listi
Da sem, med ženskimi obiski, moral spuščati zavese
Vendarle tkanina skrila ni zarotniških pogledov
Slišal sem, med ljubljnjem, kako se majejo pred oknom
Kakor da obstaja možnost, da bi jih povabil v sobo

Ne morejo pač dopustiti, ustrežljivi, da bi jih odbil kdo
(Tudi zdaj bi mi pomagali pisati, če bi vedeli kako in kaj)

Veliki temni listi, ki na njih sem prepoznal osamljenost
Nato ljubezen, še kasneje izdajstvo in za njim nesmisel

Neke jeseni, ki prezgodaj ali pa prepozno je prišla
Vem samo, da je nobeden ni pričakal na postaji
Morda preveč smo verovali, da je nemogoče da ne bi prišla
Nismo se zmotili, toda ali je resnica res dovolj vsemu
Kdo samo z modrostmi mogel bi nahraniti ljubezen

*(Strašno me ima, da bi razkopal to popolnost med predmeti
Neme oči pravičnih, ki ljubezni nedostojne venejo za njimi
Blage roke, le kako, da pozabile ste na svoja strastna maščevanja
Najlepše vseh besed ječijo za rešetkami rešitve*

*Orjaki bi lahko bili, a komajda da bomo trava
Še grobov ne bomo zapustili za seboj*

*Ali nismo mar prišli z rokami, polnimi darov
Mi siromaki ta trenutek, ko začenja se apel)*

Gledal sem drevo kot zmerom, ne da bi ga gledal
Iskaje sebe vsepovsod, brez upanja, da je karkoli še ostalo

Te ozlovljene jeseni s podočnjaki temnimi
V ceneni že ponošeni obleki smo mar zaslužili bolje

Sem opazil listje v begu po vejevju
Velike prijateljske oči, ki polne groze me rotijo

In veter, ki jih seka z meči mraza

A kdo izmed nas ni veroval, da listje odhaja prostovoljno

SANJANJE V ČASU

Krsto Špoljar

Vse svoje nočne fantazije v spanju zbiram —
neresnične loterije zračnih valovanj.
Omamlja me ta svet, ta moj osebni rojstni kraj.
To je edino, kar sem si povsem prilastil
od vsega razkošja
teh modernih časov,
ki so
kot vznemirjena melasa, nenavadna kakor nočni cvet
kometa, ki razžarjen plove z bližnjimi vesolji,
medtem ko plod v drobovju obupuje,
a beseda svoboda prazni se kakor pečena ura

Poltenost je kamela, ki se pne k šivankinemu ušesu,
a izza njega odpirajo se vrata rožnatega neba.

Ko je noč, odhaja iz mene moje otroštvo
in leta, ko sem sanjal nedosanjana podnebja,
a odmev
odkriva mi telesa,

ki so obstajala nekoč —

in jaz poljubljam sliko te skrivnosti, izgnane v večnost.